

Lucía Lacarra actua a Reus en el Premi de Dansa Roseta Mauri

Lucía Lacarra amb Marlon Dino a *La dama de les camèlies*, de Val Caniparoli

“El que em motiva és transformar-me en un personatge”

Lucía Lacarra (Zumaia, Guipúscoa, 1975), una de la ballarines més aplaudides i reconegudes del món, ha canviat de rumb professional: amb Marlon Dino, company i *partenaire*, han deixat recentment el Ballet de l'Òpera de Baviera. Formada a l'acadèmia de Mentxu Medel (Sant Sebastià) i a l'Escuela de Víctor Ullate (Madrid), la determinació i la passió per la dansa l'han dut a traçar una trajectòria extraordinària. Ha ballat al Ballet Nacional de Marsella-Roland Petit, al San Francisco Ballet i durant catorze anys ha estat ballarina principal del Ballet de l'Òpera de Baviera. En aquesta nova etapa, Lacarra i Dino són estrelles permanents al Ballet de Dortmund i a la companyia Russell Maliphant, i participen en gales arreu del món. El 25 de març tornaran a ballar al Teatre Fortuny de Reus, on participaran a la Gala del VIII Premi Internacional de Dansa Roseta Mauri, que organitza la Fundació Teatre Fortuny. Abans de la seva visita al Fortuny, parlem amb Lucía Lacarra sobre els seus nous projectes amb Marlon Dino.

Per Clàudia Brufau

Per què vas decidir deixar el Ballet Nacional de Baviera?

No va ser una decisió que prenguéss de cop i volta, en cap sentit. Portàvem temps amb en Marlon pensant que potser era el moment de prendre un altre camí en la nostra carrera. El que sí que va ser decisiu per a nosaltres va ser el canvi de direcció de la companyia [el Ballet Nacional de Baviera]. Jo portava catorze anys a Munic treballant amb Ivan Liska -l'antic director-, amb qui tenia molt bona relació i ens enteníem molt bé. Quan arriba un nou director amb qui no et sents a gust és el senyal per prendre una decisió. En canvi, ara tenim la llibertat de decidir sobre la nostra agenda i és molt més satisfactori, perquè podem escollir els projectes i amb qui volem treballar. No és com estar en una companyia en la qual has d'assumir el repertori de la temporada, t'agradi o no.

Ara treballeu molt més pel vostre compte, però formeu part com a estrelles invitades

permanents del Ballet de Dortmund i de la Russell Maliphant Company. Quin atractiu tenien per a vosaltres aquestes dues companyies?

Les coneixíem bé, tant l'una com l'altra, arran del nostre treball a Munic. De fet, a Dortmund anàvem cada temporada i ens entenem molt bé amb el director de la companyia, Xin Peng Wang. Des que vam deixar el Ballet de Baviera ens van oferir el contracte de convidats permanents i llavors ja vam participar en la primera creació, *Faust II*, que ha estat un gran èxit i que estem representant enguany. Paral·lelament a Dortmund, estem en el procés de creació d'un ballet sobre la *Sisena Simfonia* de Txaikovski que s'estrenarà l'any que ve.

Amb Russell Maliphant vam tenir la sort de treballar a Munic quan hi va muntar el ballet *Broken fall*, coreografiat originalment per a Sylvie Guillem. Després va crear un ballet per a nosaltres, *Spiral pass*, i, de fet, un dels passos de dos d'aquesta peça, "Spiral twist", el ballarem a la gala de Reus. A nosaltres ens encanta treballar amb ell, perquè és una persona que té una passió i un respecte que t'inspira. A més, ell també tenia ganes de treballar amb nosaltres. És fantàstic tenir aquesta llibertat de poder escollir.

Lucía Lacarra a *Spiral Brass*. © Companyia Russell Maliphant

Què experimentes amb en Maliphant?

Abans de treballar amb en Russell no havia ballat mai descalça o amb mitjons, sempre he ballat amb sabatilles de puntes i molt poques vegades amb mitja punta. A més, és un treball molt atlètic, en el qual has de sentir el teu pes al terra. Com a ballarina clàssica t'has d'eleva, ser lleugera, per tant per a mi és un treball completament diferent i estic descobrint músculs que fins ara no havia utilitzat d'aquesta manera. En aquest punt de la meua carrera és molt interessant aprendre a fer coses que mai no hauria pensat que podria fer i descobrir-me a mi mateixa.

Per fer un petit repàs de la teua trajectòria. Has passat per companyies molt diferents: què t'ha aportat cadascuna com a ballarina? O què ha representat cada etapa professional?

Sempre es diu que el més important no és la destinació, sinó la trajectòria. Prenc les decisions guiada sobretot per l'instint, segons què vull en cada moment. Quan me'n vaig anar de la companyia de Víctor Ullate tenia ganes de ballar en ballets narratius i va ser quan vaig entrar a la de Roland Petit, on vaig descobrir els rols dramàtics i la interpretació. Al cap d'uns anys volia treballar en una companyia que no fos d'autor, llavors vaig anar al Ballet de San Francisco, que és de repertori. Però al cap de cinc anys vaig tenir ganes de tornar a Europa i tenir una casa, una base i això han estat els catorze anys a Munic. Sempre he pres les decisions segons el que necessitava, per descobrir el que m'agrada o no, el que em va bé o no; de fet, això només ho pots saber si ho proves. La gent et pot donar molts consells, però el millor consell que pots prendre és el que sents tu mateix. No em podia quedar en un lloc imaginant-me el que faria en un altre. Per descomptat, el que sóc ara és una barreja de tota la meua trajectòria. He après molt a tots els llocs on he estat.

¿Hi ha un rol, ballet o coreògraf que t'hagi marcat molt?

Per a mi hi ha un paper molt especial que porto interpretant des de fa molts anys i encara no ha canviat la resposta a aquesta pregunta. Si hagués d'escollir un rol o un ballet, seria *La Dama de les Camèlies* de John Neumeier. Per a mi el personatge de Marguerite és el més complet, emocionant, dolorós i més satisfactori que he sentit mai en un escenari. Són tres hores en escena en les quals vius la progressió dramàtica d'aquesta dona. Abans de ballar per primera vegada aquesta història, vaig llegir la novel·la d'Alexandre Dumas fill; ara ja l'he llegit diverses vegades perquè m'encanta. I quan interpreto el ballet de Neumeier identifico les paraules del llibre en els passos de la coreografia. Neumeier té una gran capacitat per entendre els personatges. És meravellós, perquè no sents que executes passos, sinó que vius una vida.

De fet, el que em motiva més d'aquesta feina és la part interpretativa, és transformar-me en un

personatge i explicar la seva història sobre l'escenari. És fantàstic gaudir de coses que en la vida real no faria.

Has rebut grans reconeixements, com el Premi Nijinski (2002), el Benois de la Danse (2003), el Premio Nacional de Danza (2005), Ballarina de la Dècada (2011). Com els has digerit?

Rebre reconeixements et dóna una satisfacció enorme, t'aporta la sensació que el que estàs fent ho estàs fent bé. Però el que compta és què fas tu amb això; a mi em motiva per continuar treballant bé. En tot cas, jo no treballo per rebre premis, sinó perquè sóc molt disciplinada i m'agrada dedicar-me molt a la meva feina.

Fa un any la Casa de la Danza de Logronyo us va premiar, al Marlon Dino i a tu, amb el Premi Biloba a la "millor parella". ¿L'has viscut diferent, aquest?

És inaudit que donin un premi a un treball en parella; de fet, sempre que jo n'he rebut un individualment, sempre l'he agraït al meu company. Perquè una ballarina sembli que vola, darrere hi ha d'haver un ballarí molt competent. Normalment aquest treball no s'aprecia. Un pas de dos amb un ballarí o amb un altre pot ser una cosa màgica o simplement agònica. És admirable que es valori aquest treball.

Què t'aporten les gales? Què tenen d'especial per a una ballarina com tu?

Gràcies a les gales pots visitar molts teatres, llocs on amb una companyia gran no podries ballar. Encara que a les gales presentis extractes de ballets o peces més curtes, jo en gaudeixo moltíssim. Tinc la capacitat de ficar-me en un rol ràpidament, encara que sigui tan dramàtic com *La Dama de les Camèlies*. Sempre intentem portar una història i fer que el públic la visqui amb nosaltres.

Per a tu, què és la dansa?

La dansa és la meva vida. La dansa per a mi no ha estat un *hobby*, ni una feina bonica. Des que tenia tres anys i deia "*Seré ballarina*", no he concebut la meva vida d'una altra manera que no fos ballant. És la meva manera de sentir i expressar-me, és la manera amb què em sento real.